

ΡΩΣΣΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΗΤΕΡΑ

(Από τις παιδικές αναμνήσεις μου)

Θυμάμαι καλά πώς άμα κορυζόμουν από το παιχνίδι κ' από το τρέξιμο, παιδί καθός ήμουν τότε, πήγαινα να καθήσω στη μικρή παιδική μου λουλουδιέρα, μπρός στο τραπέζι, όπου έπαιζα το τσάι μου.

Ήταν άργα πεινά... Μόλις άπόπαινα ένα φλιτζάνι τσάι με γάλα, τα μάτια μου έκλειναν από τη νύστα. Δεν εσάλευα όμως. Ήμεινα άκίνητος κ' άκουγα.

Η μητέρα μου κουνέντιαζε με κάποιον κ' ό ήχος της φωνής της μου ήταν τόσο γλυκός, τόσο αγαπητός!... Πόσο χριτά ή καρδιά μου σαν τη θειάμα!... Την χάνταζα με μάτια σκοτεινωσιμένα από τη νύστα και ξαφνικά γινιτανε τόσο μικρή, τόσο μικρή, που μόλις την έβλεπα. Γλωστρουσα τότε καταγής και πήγαινα σιγά—σιγά να ξαπλωθώ σε μία μεγάλη πολυθρόνα.

— Κοιμάσαι, Λέων; που έλαρε ή μητέρα μου. Δεν πιάς καλύτερα να πλαγιάσως στο κρεβάτι σου;... — Όχι, μητέρα. Δεν έχω διάθεσι να κοιμηθώ... — Όνειρα άόριστα, άλλα γλυκά, πλημμερούσαν τη φαντασία μου.

Ό άταλός παιδάτικος ύπνος μουλάινε τα βλέφαρα, και σε λίγο ήμουν άποκοιμημένος. Ήξαγα, μέσα στον ύπνο μου, αίσθανόμουν άποπέναι μου ένα λεπτό, άβρο χέρι. Μόλις κ' άγγιζε, τ' ανεγνώριζα άμέσως, κ' έτσι, κοιμημένος όπως ήμουν, το άρπάζα και τότε φωνα στα χείλη μου με λαχτάρα.

Όι καλύτεροί μας είχαν φωνή παιό. Μονάχα ένα φώς έκαμνε στην αίσουσα. Η μητέρα μου μου έλεγε πώς ήταν ώρα πεινά να ξυπνήσω.

Έρχόταν κοντά στην πολυθρόνα που κοιμόμουν, περνούσε το λεπτό της φωνή χέρι στα μαλλιά μου, έσκαβε στ' ατί μου και μου φιδόριζε με τη γλυκειά της φωνή που γνώριζα τόσο καλά:

— Σήκω, ψυχούλα μου να πλαγιάσως!... Κανένα ξένο βλέμμα δεν την παρακολούθηδες τη στιγμή ατή κ' έτσι δεν έδιποκοιούτανε. να κλείσι μου στα λόγια της όλη της την άγάπη και την τρυφερότητα για μένα.

Έγώ δεν εσάλευα άπ' τη θέσι μου, αλλά εξακολουθούσα να φιλά το χέρι της που δινάτα.

— Σήκω, άγγελόδι μου! μου ξανάλεγε. — Έβασε τότε το μπράτσο της κάτω άπ' το λαμπό μου και με γαργάλιζε με τα μικρά της δάχτυλα.

Τό σιωπηρό σαλόνι μόλις φωτιζότανε... Τότε κ' ένα πύδημα πετιόμουν όλόφθο, περνούσα τα χείρια μου γύρω άπ' το λαμπό της κ' ένα κ' έσκαμνε στην άγκαλιά της, φιδόριζα:

— Ό, άγαπημένη μου μαμά, πόσο σ' άγατώ!... ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΙ

κρυμασμένα στους τοίχους, παρετήρησαν ότι από τα σώματα αία είχαν κοπέι μεγάλα κομμάτια κοφάτος, ίδιος άπ' το στήθος και τους μηρούς.

Γιατί ό κορυφές κομμάτια τα πτώματα στο ίδιο άφρόδως μέρος; Πώς χρησιμοποιούσε αυτά τα κομμάτια του κρέατος;

Δέν ύπρηξε χαμιά άμφιβολία, ότι για να τό κάνει αυτό, θα είχε τό λόγο τον. Τόν έρωτησαν σκεπτικώς, μά αυτός δεν ήθελε να μαρτυρήσι τίποτε.

Η δικαστικώς άρχες αναγκάστηκαν τότε να καταφύγουν, σ' ένα άλάνθαστο μέσον—πολύ έν χρήσιμη την εποχή εκείνη— για να λύσουν τόν γλωσσόδετη του Βαρνάβα.

Τόν επέβαλαν σε βασανιστήρια. Τού άνοιξαν κ' ένα μαχαίρι αιλάνια στο σώμα κ' έχυσαν μέσα ζεματιό λάδι! Τού έσπασαν κ' ένα σφυρί τα δάχτυλα του δεξιού χεριού!

Κι ό άθλιος όμολόγησε τέλος τα πάντα για ν' άπάλλαγη άπ' τα μαρτύρια.

Όμολόγησε, ότι τα κομμάτια που έλειπαν από τα πτώματα, τα πούθησε στο γείτονα του, τόν ζαχαρολάστη Πιέρο Μικελό. Και κ' αυτό τό άνθρώπινο κρέας ό Μικελόν έφτανε τα περίφημα λουζάνικά του, τα όποια διέθετε για τ' άριστοκρατικώτερα σπίτια της πρωτευούσης!...

Η δίχη τόν δυό αυτών άνθρωπομόρφων τεράτων δεν βάσταξε πολύ. Ό Πιέρο Μικελόν και ό Βαρνάβας Καμπάρο κατεδικάστησαν σε θάνατο.

Η ανάκρισι διεπίστωσαν επίσης, ότι μέσα σε πέντε χρόνια, έχυτον σαράντα τρείς νέσι έσφαγήσαν από τόν Καμπάρο και πούληθησαν... ως εύγευστα λουζάνικα.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΣΗΜΕΡΑ ΕΚΚΛΕΙΣΑ ΤΑ 36 ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

(Τού τελευταίου αυτού τραγουδιού του Βύρωνα, που έγραφο στις 22 Ιανουαρίου 1824 στο Μεσολόγγι, έγραμμε δημοσίως ως τότε όλες τις άριστοτεχνικές μεταφράσεις του στο έλληνικό κλασικισμό από το Σπ. Γκριούρη, το Δ. Στή, το Δ. Καποκέραιο κ.λ.π. Σήμερα δημοσιεύουμε μια ακόμη άγνωστη και άσυνήθως παράφορη, αλλά άμωμη διστυχώς. Την παίρνουμε άπ' το «Ζακύνθιο Άνθόνα» του Ι. Τσακαλιάνου (1874).

Καιρός εν' ή καρδιά μου άπ' έρωτες να πάμνη τώρα που πλέον δεν ήμαιορε σ' άλλες καρδιές ν' άνάμνη έρωτικη φωτιά.

Άλλ' όχι! αν εν' άδύνατο να κ' άγατησουν άλλου, όμως έγω θέ ν' άγατώ της όμορφιάς τα κάλλη, τα κάλλη τα γλυκά.

Ή μέρες μου έτελειώσανε και φεύγουνε ή άχτιδες, τού έρωτος τ' άνθη κ' οι καρποί, της νεότητός μου ή έλιπδες, και μένει ή σιωρά.

Μαύρη φωτιά και μοναχία τα σωθικά μου φθειρέ, σαν τού κρατήρος τη φωτιά, σαν τη φωτιά που του Χάρου τα κοριμά.

Άλλ' όχι άπ' έρωτος στοχασμούς ό νοός μου να θολώνη, έδω που ή δόξα όλόλαμπρη μονάχη περιζώνει τού άντρείου την κεφαλή!

Σημάες, δάργνες και καρποί κ' άριματα τιμημένα της ποθητής Έλλάδος μου, γλυκά θωρείτε έμένα, έμε που σάς ποθεί.

Ή Έλλάδα τώρα ελεύθερη, ελεύθερη ή καρδιά μου, ως τρέψη έδω να τιμηθί σ' έμένα ή γενεά μου όπου σ' έμένα ξη.

Όχι, δεν θέλω δάραμα γι' άγάτη πλέον να χύσω, στην πύρα τώρα, στη χαρά άδιάφορος θα ήσω, όσούτον έχω πνοι.

Άντι τη νεότη να ποθής, λίπη στο νοός σου νάμης, κάλλιο σαν ήρωας να γυθής εις τό πεδόν της μάχης, όποινα ήμύρος σου έδω.

Τού πολεμάρογ την θνή εξήτησε ή ψυχή σου, εύρέ τό μνήμα όπου ποθείς, και τότε άποκοιμήσου τόν ύπνο τό στεργό.

ΛΕΥΚΗ ΝΥΧΤΑ

(Του ALBERT SAMAIN)

Ατή τη νύχτα φρόντισε, γλυκειά μου, όλα τα βάσα να τα στολίσης με λευκά λουλούδια θρωσά. Κανένα φώς στην κάμαρα, που σύννεφο άπ' γάλα σαν όνειρο θα δείχνουνε, τα κάλλη σου τ' άγνά.

Κι' όταν στο πιάνο, άπαλά, τα κρονοδάχτυλά σου μια τρυφερή άγγελική, θα παίζωιν μελωδιά και δάραμα θα λάμψουνε στα ματωσισόρα σου που δινάτα θα νοιώσουνε την τόση εντύχια.

Έτσι, θουβά, πνευματικά, θ' άγατηθής, καλή μου. Μόνο έν' άπαλό φιλά στο χέρι σου έπάνω κ' όσα σου πη, ζωγραφιστά στα μάτια, ή ψυχή μου.

Και στής άγνης άγάτης μας τόν αίσρο ούρανό ό πόθος ό παρθενικός τόν σιωπηλών έρωτων θ' άνέθι άργά, ό! άδελφή, σαν άστρο φωτεινό...

Μετ. Δ' άνδρος ΜΑΡΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΡΥΦΗ ΕΥΤΥΧΙΑ

(Του MEISSNER)

Άρρησε νάχουμαι κρυφά να σ' άγκαλιάζω, φίλε μου, γιατί αν μάς μάθουν εντύχεις, θα μάς φθονήσουν παρενθύς οι φθονεροί του κόσμου.

Όση τα στήθη έχουν φωτιά, τόση σιωπή τό στόμα. Και τό δικό μας τό νησι από μια θάλασσα θά βγη που δεν εύρέθι άκόμα.

Μεταφρ. Α. ΜΑΡΤΥΟΚΗ

Άν εν' ό έρωτας φυτό, τού παραδείσου θρέμμα, ής κόβεται στη μοναξιά, γιατί μια ξενή εκεί ματιά εν' τού φειδιού τό βλέμμα.

Έσ' τό ξέρεις, ποθητή, πώς δυό καρδιές μια μέρα ήσαν στον έρωτα ούρανό, κ' όλον τού Πλάστη τό θυμό και τη φορική φορέρα.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τόν ήμαθα να κολιμπα, σηρώθη να με πιάξη. Άκαμάτης και φαγάς, ψάλτης, διάκος και παλάς.

